

Igor Orozovič: Žižkovská energie mě strašně nadchla

28.03.2021

Herec, hudebník, zpěvák a skladatel Igor Orozovič bydlí na Žižkově šestým rokem. Čtvrt mu přirostla k srdci, nedávno tu dokonce natočil klip Hippokratova armáda.

Hodně herců, kteří během pandemie nemohou zkoušet ani hrát, se přeorientovalo na různé brigády. Jak jste na tom vy?

Já mám veliké štěstí, protože v Národním divadle mi stále běží plat a tvůrčí práce mám dost. Spíš ve mně hlodalo, že bych měl být nějak užitečný. Nechal jsem se dokonce naočkovat proti žloutence typu B, abych mohl dobrovolničit u Červeného kříže. Ale trochu mi to „zhatilo“ jedno natáčení. A celou dobu si říkám, že každý by měl nějak pomáhat tím, v čem je nejlepší. A moje profese je umění. Tak jsem složil píseň a natočil klip Hippokratova armáda. Je to takové poděkování lékařům.

Klip, který se natáčel zejména na Žižkově, obletěl v minulých týdnech Česko. Proč v něm děkujete právě lékařům a zdravotním sestřám?

Lékaři si zaslouží poděkování vždycky, nejen během krize. Písničku jsem napsal už během první vlny, ke konci roku se ke mně donášelo, že v nemocnicích volají i po nějaké společenské podpoře nebo motivaci. Během let jsem vyzoroval, že ohromné procento lékařů miluje divadlo. Proč, to přesně nevím. Asi proto, že jsou to často osobnosti s určitým kulturním přehledem. Nedávno mě jeden známý lékař žádal o mediální podporu jistého projektu. Souhlasil jsem a dodal, že to je nic proti jejich práci. Neuvěřitelně vážně odpověděl, že naopak on je vděčný nám hercům, že bez divadla a kultury by nemohl pořádně fungovat. A to je důvod, proč jsem projekt Hippokratova armáda rozjel a nevěnoval se třeba brigádě.

S kým jste na něm spolupracoval?

Chtěl jsem vytvořit dárek na úrovni, aby měl duši a sílu. Přizval jsem proto ke spolupráci Vladimíra Javorského, skvělé muzikanty, režiséra Jana Chramostu a jeho partu a samozřejmě tu úžasnou plejádu herců, jako jsou Svěrák, Janžurová, Lábus, Trojan a další. Všichni se navíc zapojili bez nároku na honorář. Projekt zaštililo Konto Bariéry a píseň za několik týdnů vydělala přes půl milionu korun pro zlepšení pracovních podmínek zdravotníků a sbírka dál běží! Pořád tomu nemůžu uvěřit. Je to důkaz, že i jednou písničkou se dá fakt hodně pomoci.

Podporujete také žižkovský podnik Pracovna ve Vlkově ulici. Proč?

Bydlím nedaleko a Pracovnu a její provozovatele jsem si oblíbil. A stejně to má můj kamarád a kolega z Národního David Matásek, který také bydlí kousek odsud. Během první vlny byla Pracovna na pokraji krachu a vybírala peníze na HitHitu. Šéf Pavel Železný nechtěl jen škemrat, a tak jsme pro přispěvatele vymysleli internetový seriál Pracanti. Hrajeme dva herce, kteří přijdou o práci v divadle, a tak se rozhodnou „skutečně pracovat“. Získají brigádu za barem, kde se postupně učí vařit kávu, točit pivo a podobně, a vůbec jim to nejde. Peníze se podařilo vybrat, ale jak to dopadne teď, nikdo neví.

Máte informace o tom, co dělají vaši herečtí kolegové, když se v divadlech nehraje ani nezkouší?

Co vím, tak se snaží nějak pracovat, normálně se protloukají. Bohužel hodně kolegů opravdu brigádničí, rozvázejí jídlo a chodí třeba na stavbu. Kdo má štěstí, ten natáčí. My, herci z angažmá, máme plat a někde se pořád zkouší „do šuplíku“. Zároveň hodně herců uvítalo i nucený odpočinek, protože v běžném provozu

je pracovat mnoho let v kuse někdy vážně masakr. Dost kolegů odjelo na chalupy a tráví čas s rodinou. Třeba David Prachař vyřezává překrásné věci ze dřeva. Ale už to pro všechny trvá moc dlouho. Nejvíc je mi líto muzikantů.

Zavřená divadla i galerie, zrušené koncerty. Je možné kulturu oželeť?

Myslím si, že ne. Lidé potřebují duševní potravu. Třeba moje maminka denně chodila do divadla a na výstavy. Teď tráví hodně času doma a je z toho docela špatná. Takže kultura lidem chybí, a to nemluvím jen o divadle či výstavách, ale i o hospodách. Vždyť mnoho štamgastů do nich chodí ne kvůli alkoholu, ale kvůli společnosti a jejich kultuře. Teď se ukazuje, že jsme pořád sociální tvorové a nedokážeme být zavření doma a sami. Žádná TV a internet to nenahradí. To je vlastně docela podstatné zjištění 21. století.

Máte za sebou filmové i seriálové role. Televizní diváci vás znají asi hlavně z kriminálního seriálu Polda. Mohou se na vás diváci těšit v něčem dalším? Na čem pracujete?

Paradoxně se teď hodně natáčí v divadlech. Už potřetí začínáme v Národním divadle zkoušet Dostojevského Idiota a vzhledem k okolnostem z něj nakonec nebude divadelní představení, ale film. Jinak jsem točil s Verunkou Kubařovou romantickou komedii Jedině Tereza a také jsme pro Českou televizi točili seriál Devadesátky, kde detektivové řeší reálné a dobře známé kauzy z 90. let.

Vám bylo v roce 1990 sedm let. Kde jste vlastně vyrůstal?

Narodil jsem se v Podolí a bydleli jsme na Pankráci. Chodil jsem na skvělé Gymnázium Budějovická. Děda je sice Bosenský Srb, ale žije na Kačerově, takže jsem vyrůstal na Praze 4. Babička byla zase téměř Polka, takže se ve mně mísí i tahle krev. Hodně času jsem trávil u ní na východní Moravě.

Jaká je vaše první vzpomínka na Žižkov?

Pro mě byl v dětství naprosto vzdálenou lokalitou, vůbec jsem ho neznal. Až během studia na DAMU jsme jezdili na akrobacii do sokolovny v ulici Na Balkáně. To byl můj první kontakt se Žižkovem. Pak jsem odešel na čtyři roky do Ostravy. Když mi později nabídli angažmá v Národním divadle, začal jsem hledat v Praze byt, ale v blízkosti hlavního nádraží, abych mohl rychle naskočit na vlak. Když byla totiž v Ostravě od deseti dopoledne zkouška, tak jsem v Praze vstával před čtvrtou ranní. Tehdy jsem si našel pronájem na Kostnickém náměstí. Malý hezký byt s kuchyní a sprcháčem v předsíni a záchodem na chodbě. Ale s výhledem na Vítkov. To byla romantika. Nemám rád novostavby, takže byl pro mě dolní Žižkov skvělou volbou. A teď to mám taky pestré. Muzicírujeme se sousedem Michalem — skvělým kytaristou —, máme super bytnou a naproti pána, co má pořád šíleně nahlas televizi. Ale to je Žižkov.

Žižkov vás tedy baví svou opravdovostí?

Žižkovská energie mě strašně nadchla a brzy jsem si tam našel dvě oblíbené hospůdky — italskou La Casa Trattoria a českou klasiku v podobě Pardubické pivnice U Járy, kde ve čtvrtky jamovala parta dědečků skvělý dixieland. A když jsem se pak přestěhoval do Vlkovy ulice, stala se mým oblíbeným místem Pracovna a samozřejmě hospůdka Nad Viktorou. Baví mě totiž být trochu štamgastem a mít malinko pocit, že jsem tam doma. Protože jsem ale spíš kavárenský typ, postupně jsem objevoval žižkovské kavárny, třeba skvělou Pavlač. Žižkov mi připomínal Ostravu i tím, že tu bylo víc hospod než kaváren, a samozřejmě také energií a lidmi. Jsem tady teď šestým rokem a mezi zdejšími a vinohradskými kavárnami rád přejíždím na skútru.

A kam jinam rád chodíte?

Třeba na Vítkov. A patří k tomu i vědomí kontroverznosti jeho vzniku a celého symbolu — je to otisk doby a součást historie. Jsem ale proti ničení a strhávání soch. Raději bych tam dal desku s vysvětlením, proč je třeba někdo vnímán negativně, čím Čechům ublížil, ale památník bych nechal na místě. Děda vždycky říká, že s přístupem odstraňování historicky nepohodlných pomníků bychom nemohli například vůbec navštívit Řím, kde většina slavných soch byli vlastně tyrani, kteří měli ruce od krve. Když se z Vítkova dívám na Prahu, jak si tam poklidně stojí v našem 21. století, ten nádherný pohled mě uklidňuje. Zároveň jsem rád,

že sem patřím.

Přemýšlíte také o budoucnosti Žižkova?

Často. Teď třeba smutně sleduji, co se staví u Viktorky. Já miluju nové věci, jsem rád, když se něco tvoří. A stavět byty je třeba. Ale nemám rád takové nijaké stavby, kanceláře velkých developerských firem pro ještě větší megalomanské koncerny. To je hrůza.

Každá čtvrť má nějakou svou postavičku. Potkáváte někoho takového na Žižkově?

Ve Vlkově, kde bydlím, jsem párkrát potkal pana vodníka. To je člověk, snad nějaký divadelník, který chodí ve vodnickém obleku. Proč to dělá, nevím, ale je skvělý. Různých existencí tu člověk potká hodně, přiváží je třeba legendární tramvaj číslo 9. Pak je v okolí hlavního nádraží „Sherwood“. Bezdomovců je mi líto a snažím se jim pomáhat, s feťákama je to horší. A co mě ničí, jsou kalící turisté. Na epidemii je jedna pozitivní věc, a to, že nemusím poslouchat řvoucí davy táhnoucí z hospod. Letos jsem se v naší ulici snad poprvé pořádně vyspal.

Zpěvák, skladatel, malíř — co jste teď nejvíc?

Profesí jsem samozřejmě herec. Ale jinak se čím dál tím víc věnuji hudbě. Nejvíc jsem jí udělal pro naše autorské divadlo Cabaret Calembour. Teď jsem napsal dvě melodie i pro film Jedině Tereza a zároveň dokončujeme rozhlasovou verzi hry Bezruký Frantík, kam jsme dělali hudbu s Ivanem Acherem. Se Zdeňkem Dočkalem píšeme hudbu pro Ivu Janžurovou, která v divadle Kalich aktuálně zkouší komedii Pusťte mě ven, což je představení pro jednu herečku. Obdivuju ji! Premiéra by měla být v květnu. Jinak se snažím pracovat na vlastním repertoáru a v létě plánujeme koncert francouzských i mých šansonů s Jihočeskou filharmonií. V kavárně Pracovna je už skoro rok výstavka mých koláží, kterou můžete vidět, když si tam zajdete pro kafe „tu gou“.

